

FOLK OG LAND

NR. 7 — 20. ÅRGANG

LØRDAG 3. APRIL 1971

LØSSALG KR. 2,—

SIEGFRIED:

«Krigen» som fortsatte

Både 6. divisjon og norsk folkerettsekspert fastslo dengang at eksilfolkene bare kunne opptre på egne vegne.

General Fleischer slo fast at den norske stat hadde oppbørt å eksistere hvis Kongen og regjeringen forlot Norge, noe Stortingets egen folkerettsekspert, høyesterettsadvokat Holtbe, enn ytterligere understreket.

Det er kanskje ikke så rart at den vanligvis høyst forvirrede professor Magne Skodvin blir enda mere forvirret når han kommer inn på militære saker i sine krampaktige forsøk på å fastholde legenden om at det bare var 6. divisjon som sluttet først en kapitulasjonsavtale på Bjørnefjell og derefter sendte en utsending helt syd til Trondheim for å undertegne en generell våpenstillstandsavtale for verdenskrigens varighet. Og som attpå til traff avtaler som fikk gyldighet for hele det okkuperte Norge og alle de krigsfangne norske offiserer.

La gå med at han unnlater å forklare hvorfor akkurat 6. divisjon i motsetning til de andre norske divisjoner måtte ha to avtaler

om å avslutte kampen (Bjørnefjell og Trondheim). Men når han nå også bestrider at den norske forsvarssjef hadde myndighet til å opptre som forsvarssjef, da står vel forstanden stille hos folk, selvom det er skrøpelig bevendt med militære kunnskaper hos dem.

En av Skodvins disipler er tydeligvis Lars Ramndal, den tidligere mangeårige formann i Stortingets justiskomite, som i et forsvar av den bokanmeldelse han skrev i Stavanger Aftenblad om prost Hedems siste bok gir oss et skoleeksempel på hvor lite folk som opptre offentlig virkelig vet og forstår.

Vi kan ikke nekte oss fornøyelsen av å gjengi hva denne partipolitiker, som i kraft av sitt verv som formann i justiskomiteen under «retts»oppgjøret var noe av en krumtapp, presterer av vår omkring den norske krigsavslutning. Vi skulle tro at folk flest vil skjønne det uten nærmere påvisning:

«Etter kvart som Wehrmacht slo seg fram nordover var det høyeste offiseren i den norske avdelinga som gav seg og troppe over til fienden. Dersom det var større avdelingar vart overgjevingsdokument ofte gjeve. Men det var ikkje eit fredsdokument. Det er ikkje noko prov på anna enn ei konstatering av fakta i agneblenken. Det var ikkje noko fredsdokument enten den norske militære sjefen var kaptein eller general.»

Er det rart «retts»oppgjøret ble som det ble?

Men Ramndal er hverken militær eller historiker — bare en enføldig partipolitiker. Så vi får holde oss til den han vel støtter seg til i den fantastiske krigshistorie han lanserer, nemlig professor Skodvin.

Forholdet er jo nemlig det, som ingen annen meningsberettiget enn den mangfoldige professor Skodvin hittil har våget å benekte, at general Ruge av Kongen i statsråd ble utnevnt til norsk forsvarssjef og dermed fikk alle norske stridskrefter, det være seg til lands, tilvanns eller i luften,

og uansett hvor de i øyeblikket befant seg, under sin kommando. Det var denne forsvarssjef som sendte telegrammet til Stockholm om at han var bemyndiget til å avslutte fiendtlighetene. Det gjaldt naturligvis ikke bare 6. divisjons fiendtligheter. Disse siste tropper sto som kjent under general Fleischers kommando mens kampene pågikk, og general Fleischer sto selv under kommando av den britiske øverstkommanderende, mens Ruge og den norske overkommando nær-

(Forts. side 8)

Mere katolsk enn Paven selv

Professor Skodvin korrigerer også britisk militærhistorie!

Professor Skodvin må forbedre også Sir Liddell Hart!

Englands mest kjente militærhistoriker, Sir Liddell Hart, som døde for et års tid siden, la like før sin død siste hånd på et stort verk om annen verdenskrig, et verk som nå også foreligger i norsk oversettelse på Capelens forlag.

Vi skal ikke her komme inn på hva Sir Lidell Hart har betydd som militærskribent. Han ble jo faktisk noe av en institusjon selv og han var gjennom sin virksomhet med på å trekke opp retningslinjer for britisk krigføring. Det er en annen side ved den norske utgaven av Liddell Harts krigshistorie som her interesserer oss.

Saken er jo nemlig den at Liddell Hart slett ikke var noen vanlig forsvarer av

de britiske legender. Eller for å si det med Karl Brodersen i hans anmeldelse av boken i «Frisprog» for 6. mars i år:

«Liddell Harts fremstilling av Den annen verdenskrig, er spennende som en kriminalhistorie, der dumheten, tregheten og den personlige forfølgelse spiller skurkerollene. Det er ikke fritt for at de to amatørstrateger Hitler og Churchill kommer i samme kategori for den strenge lærers kritikk. Hans fremstilling avviker også i stilen radikalt fra Churchills retoriske bskrivelse av det ærlige, men godtroende engelske folks 30-årige kamp mot de teutoniske barbarer.»

Bare dette ville vel være vanskelig å sluke for en vanlig hjernevasket nordmann, men enda verre er vel det Brodersen slår fast:

«Norsk lesere synes kanskje at den vitenskapelige objektivitet drivs litt langt (!) når Lidell Hart fremstiller den tyske invasjon i Norge som fremprovosert av de åpenlyse allierte forberedelser til å åpne en «annen front» i Norden.»

Det er jo naturligvis ilde i Skodvin-landet at det praktiseres vitenskapelig objektivitet!

Lidell Hart siterer den fremstilling medlem av det

(Forts. side 7)

Einar Gerhardsen har som kjent utgitt sine erindringer i bokform. Det er denne «bestseller» Knut Solhaug analyserer i en artikkel på side 5.

UNGDOMSSIDEN,

finner man som vanlig på side 4. Foruten «Nasjonalistisk informasjonstjeneste» og en rekke innlegg om forskjellige emner bringer vi som vanlig en ny kampsang fra dengang: «Får vi hæljern under støvla.»

Oscar Aall, som våre lesere vil huske fra en rekke tidligere artikler i bladet, beskjeftiger seg på side 5 med «Finanssamfunnets Akilleshæl.»

«I brennpunktet»

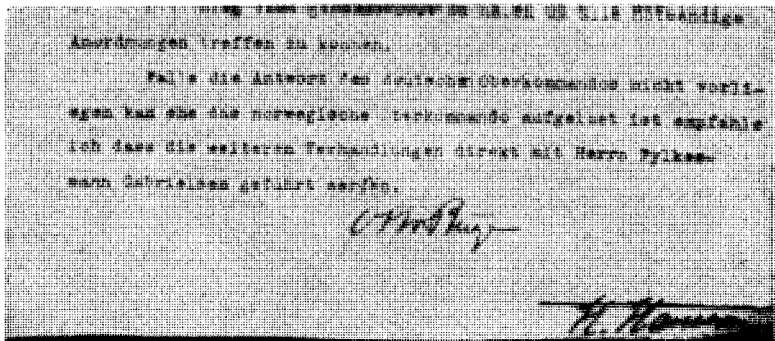
er denne gang vår utviklingshjelp sett på bakgrunn av spliden som brer seg i det svarte Afrika. På hjemebane ser vi litt på den avviklede boikott av NRK, som i virkeligheten var en boikott av norske lisensbetalere. Side 2.

Lederen

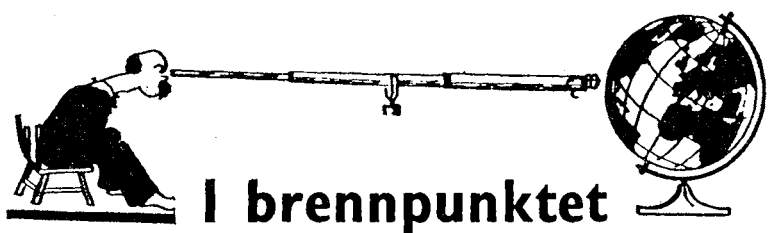
behandler bl. a. det general Ruge selv sa om avslutningen av fiendtlighetene i juni 1940.

«Finnmark i flammer»

som NRK sendte ut i en serie på 4 programmer, var naturligvis også en forvrengning av de faktiske forhold, som belyses gjennom leserinnlegg i andre aviser. Side 2.

General Ruge ga ordre om militært samarbeide med tyskerne i Ost-Finland. Her er slutten av hans direktiver til fylkesmannen og sjefen for de norske tropper i Ost-Finland, oberst Faye, i den forbindelse. Skrevet er som man ser parafert av Forsvarsstabsjefen, oberst Hansson.

I brennpunktet

UTE

I India har norsk utviklingshjelp som kjent hatt et stort og kostbart fiskeriprojekt gående, og det kan vel synes noe besynderlig at det lille Norge skal måtte gi fattighjelp til det rike India, som så lenge det varte var Englands skattkammer med ufattelige rikdommer. Riktignok var disse rikdommer samlet på forholdsvis få hender og storparten av befolkningen led bitter nød. Men det var jo et sosialt problem og ikke et økonomisk. Det India trengte var sosiale reformer og en rettferdig anvendelse av de eksisterende rikdommer. Norske fiskeriekspertene kan neppe hjelpe dem til det, spesielt ikke fordi elevene ikke synes å være særlig lærvillige. Det måtte da være bedre å sende landet noen avlagte hjemlige demokrater. Da ville man slå to fluer i en smekk: India ble vel signet med norsk demokrati og her hjemme ble det bedre luft. Men ellers har jo nå Indira Gandhi og hennes parti fått to tredjedels flertall i nasjonalforsamlingen ved de nettopp avholdte valg, så alt burde ligge til rette for å lage slike sosiale reformer at Norge kan spare utviklingshjelp iallfall dit. Skulle det trenges mere fikk heller det England som så lenge hadde fordeler av India yte sin skjerv — selv om det kanskje i forholdenes medfør ble enkens.

Bortsett fra India går norsk utviklingshjelp fortrinnsvis til svarte stater, hvor en herskende stamme undertrykker de andre, og i det hele tatt diskriminerer alle som ikke tilhører herskeren — enten de nå er svarte, gule eller hvite. Det kaller norsk dagspresse for svart demokrati, som er verdt belønning i form av utviklingshjelp.

I Morgenbladet har en journalist fra det Nigeria som nylig demonstrerte det vi her har skrevet i forholdet til Biafra, skildret det som foregår i det svarte Afrika for tiden. Det later pussig nok til bare å være i Sør-Amerika, med samt Rhodesia og det afrikanske Portugal, hvor det hersker noenlunde ro og, skulle vi tro, tilfredshet.

Nigerianeren Olugua-Oka gråter bitre tårer over striden i de svarte statene, som har «splittet afrikansk enhet». Det er hendelsene i

Uganda, hvor general Amin satte Obote på porten, som har fremkalt veklagene. Obote tilhørte nemlig den krigerske fløy i OAU, sammen med Kaunda i Zambia og Nyerere i Tanzania, samt alle i norsk dagspresses og norsk utviklingshjelps protesjeer fremfor noen. Naturligvis. Neste toppkonferanse i OAU, hvor de nevnte herrer da påny skulle hetse mot de hvite i Sør-Afrika og true med å bryte med Commonwealth, skulle nemlig vært holdt i Kampala i Uganda, og nevnte Obote hadde i den anledning — antagelig med penger bl. a. fra norsk utviklingshjelp — satt igang å bygge et praktpalass for de sorte herskere. Det skulle koste omkring 120 millioner kroner. Så man minnes uvilkårlig de gullsenger utviklingshjelpen før har bekostet sammen med Rolls Roycer og blinkende sabler til de sorte herrer.

Men nå faller altså det hele i — vi hadde nær skrevet indisk — fisk. Den nye Ugandahersker har kjøpt seg fred med England og lover å forbli i Commonwealth uansett våpensalg eller ikke, mens han har satt igang blodige stammeoppgjør nordpå mot Obotes stamme og støttestammer. Obote på sin side reiser fra land til land og hetser mot rivalen. Situasjonen er p. t. den at foruten England, har Ghana og Liberia anerkjent Amin-styret og Kenya vakler, mens Tanzania, Zambia, Somalia, Sudan og Guinea står på Obotes side. Det truer med krakk og sammenbrudd i hele den svarte fronten og dermed også for den antihvite politikken som norsk dagspresse synes er så rosverdige.

Det skal bli interessant å se hvorledes dette utvikler seg. Men rent bortsett fra det, så burde det mane til en viss forsiktighet med norske skattepenger til svart utviklingshjelp. For den utvikling som hittil har skjedd kan ikke være særlig ønskelig.

H J E M M E

Så har vi fått en ny regjering og det er vel riktig å la den få tid på seg til å tone flagg. Skjønt store forhåpninger om noe systemskifte til det bedre kan en vel neppe vente seg.

Det er naturlig for oss i den forbindelse å peke på at to av de viktigste poster i regjeringen er besatt med folk som har skapt seg sin karriere med utgangspunkt i aktiv deltagelse i «retts»-oppgjøret. Vi sikter til justisministeren, lagdommer Berrefjord, som begynte oppstigningen som fullmektig i landsvikpolitiet og utenriksministeren, Andreas Cappelen, som til og med var landssvikstatsadvokat. Bare et blikk på sistnevnte er nok til å forstå at hverken vi eller fedrelandet kan vente oss noe godt fra den kanten. Og også Odd Højdahl startet sin karriere som «smørgås» og derefter aktiv politimann i «retts»-oppgjørets tid.

I påvente av hva de nye — med dette forbehold — vil bringe, skal vi her kortelig påny komme inn på et av de problemer som møtte én av dem, den nye kirke- og undervisningsminister. Vi sikter naturligvis til den fullstendig meningsløse boikott av NRK, som altså nå endelig er avvirket.

Når vi skriver at den var meningsløs, så sikter vi her ikke til forfatterens krav i og for seg. Vi kan ikke si at vi har så meget greie på det eftersom tidligere NS-folk jo har vært boikottet der helt siden 1945 og ingen av våre bekjente derfor har kunnet berette oss hva der betales. Tall som har vært offentliggjort synes å tyde på at noe galt var fatt, og at satsene burde revideres, samtidig som utvalget av forfattere som anvendes nok bør korrigeres. En må da også kunne få faste tekster.

Det meningsløse er at en slik konflikt ikke kunne løses uten at norske lyttere og spesielt seere påny ble de skadelidende. Det er ilde nok at det år ut og år inn serveres programmer som stort sett bare interesserer de ganske få. Men fullstendig meningsløst er det når en slik strid om honorarer utelukkende skal gå ut over folk som har betalt i dyre

(Forts. side 7)

Trykkfeils-

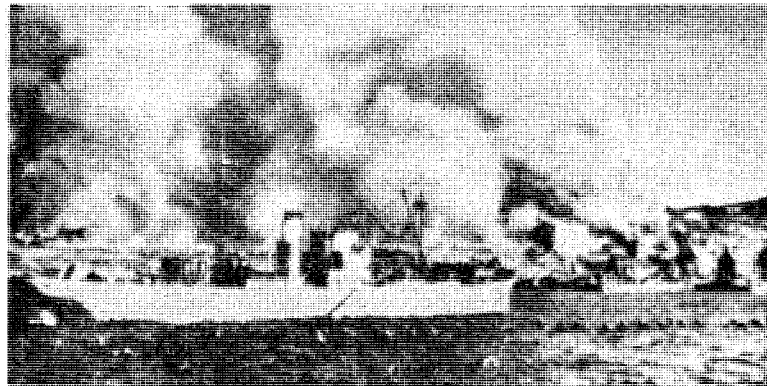
og for den saks skyld også ombrekings-djevelen, hvis det da finnes noen slik, har tydeligvis også begynt å fatte interesse for vårt blad — i likhet med UNIVERSITAS, DAGBLADET m.v.

Vi forsøker å holde smådjevlelene på avstand, men det lykkes altså ikke alltid. Derfor 2 nødvendige rettelser fra forrige nummer:

I Lederen er i 12. linje «representerer» blitt til «representanter», noe som gjør

Nødvendig korrektiv til «Finnmark i flammer»

HENTET FRA «FARMAND» OG «AFTENPOSTEN»

Det var russerne og ikke tyskerne som raserte Vardø, Vadsø og Kirkenes. Dette fotografi er fra et av de utallige russiske flyangrepene mot Kirkenes. NRK ga naturligvis en uriktig fremstilling.

NRK gjorde som kjent nylig en større innsats i hetstens tjeneste ved å gi en høyst misvisende fremstilling av det som skjedde da tyskerne benyttet seg av den brente jords taktikk for å stanse en videre russisk fremrykning i Finnmark.

Ikke bare ga man tyskerne skylden for også de russiske krigsherjinger i Finnmark, men man fremstilte også evakueringen av sivilbefolkningen som nærmest en krigsforbrytelse.

Denne siste har Frode Halle tatt seg av i et innlegg i «Farmand», hvor han peker på at det nok kan være delte meninger om nødvendigheten av den tyske militære fremgangsmåte, «Men selve evakueringen av befolkningen var et enkelt ledd, som vel tok sikte på å humanisere et brutalt inngrep så langt som mulig.

Hva som ville skjedd hvis Finnmark ikke var blitt brent og evakuert vet ingen. Men ett vet man: var storkrigen gått inn over Finnmark i all sin gru, ville befolkningens lidelser blitt langt større enn de ble nå.»

Halle setter her naturligvis fingeren på det vesentlige, det som gjør at NRK's fremstilling ikke er samtids-historie i vanlig forstand, men hets. Det faktiske forhold er at nettopp Quisling-regjeringen, som sendte to av ministrene, Jonas Lie og J. Lippestad nordover for å ta seg av evakueringen, i virkeligheten innla seg en

setningen meningsløs.

I artikkelen om Charles A. Lindbergh på side 5 er det i slutten av den halvfete innledningen anbragt en linje som intet der har å gjøre: «Göran Assar Oredsson». Han har riktignok skrevet artikkelen på de to siste spaltene, men derfor skulle han jo ikke blande seg opp i Lindberghomtalen.

stor fortjeneste av at befolkningen slapp så billig fra det. Og hadde alle fulgt myndighetenes anvisning ville evakueringen vel ikke ha krevet ofre i det hele tatt.

Men også når det gjelder de ødeleggelser som tillegges tyskerne i det fire serier lange program «Finnmark i flammer», så er fremstillingen høyst misvisende, noe bl. a. en innsender i Aftenposten, A. Bunkan, klargjør. Vi siterer (Aftenposten 2. januar 1971):

«— La meg derfor sette fingeren på kommentaren til bildet av Vardø i flammer. Den fortalte om tyskernes herjinger. Men bildet var fra brannen som ble startet ved det russiske flyangrepet på Vardø den 23. august 1944. Byen ble omtrent utslettet ved det russiske angrepet. En større formasjon bombefly kom inn over byen i retning fra Hornøya og angrep i bølger. Angrepet kan vel ha vart mellom en halv og en time, men over fire hundre hus strøk med under angrepet og de derav følgende branner. Byen hadde dengang 3 000 innbyggere. Ved å sprengte branngater i en bredde av ett til to hus lyktes det dog å redde resten av byen, de deler som lå i ytterkantene. Mens brannene varte var det umulig å komme over fra den ene bydel til den andre, de fleste kaianlegg sto også i brann så heller ikke den veien var fremkombar, for med kaianleggene gikk også småbåtene med. Heldigvis ble Vardøhus, som tyskerne brukte, berget fra skader av noe omfang. Posthuset som ble nevnt under programmet, ble ødelagt under dette angrepet. Ialt skal mellom 8 og 16 nordmenn ha mistet livet under dette angrepet.

Den 24. august ble størstparten av befolkningen fraktet over til fastlandet med tyske landgangsfartøyer. Evakueringen skjedde frivillig, men det gikk rykter om at byen måtte

(Forts. side 3)

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Og nok engang

Vi har på annet sted i dette nummer behandlet spørsmålet om rekkevidden av avtalen i Trondheim mellom den norske og den tyske overkommando og gjengitt hvorledes 6. divisjon selv så på de forhold som ville oppstå hvis Kongen og regjeringen forlot landet. Og at divisjonen bedømte dette riktig viser den erklæring den norske folkerettssekspert høyesterettsadvokat Holthe dengang avga.

Det kan imidlertid kanskje, spesielt etter professor Skodvins iherdige fornektelse av general Ruges kompetanse til å inngå avtaler for annet enn 6. divisjon, være nødvendig å peke på hva general Ruge selv sa om den sak. For professor Skodvin og hans sørgelige følge av avdannede offiserer fra dengang som ikke kan få liv til å stemme med lære, vil vel ikke for alvor benekte at general Ruge selv visste hva han foretok seg da han sluttet sine avtaler?

I generalens egen bok «Krigens Dagbok» I (1946) på side 444 kan man under 9. juni 1940 lese: «Det er enighet om at VÅR MILITÆRE MOTSTAND opphører i kveld klokken 24.»

På side 410: «9. juni kapitulerte jeg med DE RESTERENDE norske stridskrefter.»

På side 411: «Våpenstillstanden trådte i kraft 11. juni 1940».

En har forøvrig heller ikke fått noe som helst svar fra legendeforsvarerne på hvorfor 6. divisjon mere enn de andre divisjoner måtte kapitulere to ganger, en gang på Bjørnefjell og derefter helt sydpå i Trondheim.

Heller ikke har man fått forklaring på hvorfor kapitulasjonen på Bjørnefjell uttrykkelig ble avtalt mellom «befalshavere for de tyske stridskrefter i NORD-NORGE, generaløyntnant Dietl og befalshaveren for de norske tropper i Nord-Norge» mens våpenstillstandsavtalen i Trondheim uttrykkelig ble sluttet mellom den tyske og den norske OVERKOMMANDO og bare av den grunn ikke kunne være lokalt begrenset.

Det soleklare forhold er derfor at etter at den siste norske divisjon som fremdeles var i kamp med tyskerne hadde kapitulert (på Bjørnefjell) — og vi benekter ikke at DET var en kapitulasjon som vedrørte de norske tropper i Nord-Norge — ble de norske krigshandlinger i det hele tatt avsluttet med våpenstillstandsavtalen i Trondheim for verdenskrigens varighet. Og en slik avtale er ifølge folkeretten uoppsigelig. Det ble forøvrig heller ikke gjort noe forsøk på å oppsi den.

Den norske presse vurderte da også det som hadde skjedd i Trondheim som krigsopphør. Og vi peker på at på dette tidspunkt var den norske presse i alt vesentlig bare underlagt en militærsensur og var ikke «nazifisert». Og selv om man nå griper til å hevde at dette skrev de så patriotiske redaksjoner etter tysk ordre, så viser det da iallfall at tyskerne som dikterte avtalebetingelsene anså det som var skjedd som en krigs avslutning.

Det så nasjonale blad (nå) Aftenposten, som trofast står på Skodvins side, skrev dengang (14. juni 1940): «Hele landet er okkupert og dette okkuperte Norge befinner seg altså ikke lenger i krig med Tyskland.»

Buskerud Blad skrev (10.6.40): Sent inatt kom det MELDING FRA STOCKHOLM at den norske overkommando har gitt befaling til å innstille fiendtlighetene søndag natt kl. 24. Denne melding betyr at krigen er slutt.»

Dagbladet skrev samme dag: «Fred i Norge».

Og i den svenske hvitboken om «Transisteringsfrågan»

Forbundets årsmøte

På grunn av vanskeligheter med å skaffe lokale blir Forbundets årsmøte i år noe senere enn vanlig, nemlig fredag 14. mai. Møtet holdes på vanlig sted i Restaurant Grotten og begynner kl. 17 med forutgående styremøte. Nærmere bekjentgjørelse vil komme senere.

Det ville være hyggelig om det i år kunne bli riktig stort fremmøte også av folk mere langveis fra og datoen 14. mai skulle vel da kanskje passe bra for en Oslo-tur, idet jo den etterfølgende mandag også er høytidsdag: 17. mai.

Nødvendig — —

(Forts. fra side 2)

være evakuert innen den 24. Tyskerne brente ikke noe i Vardø, men sprengte bl. a. gjenstående kaianlegg. Også Vadsø ble angrepet samme dag, og også her ble de sentrale bydeler tilintetgjort, men byen ble likevel mindre hardt rammet enn Vardø. Også her kom tyskernes hastverk byen til gode, idet de ikke fikk tid til å svi av den gjenstående bebyggelse.

For å fortelle noe pent om tyskerne til en avveksling. Den 24. august 1944, altså dagen etter bombeangrepene på Vardø og Vadsø, kjørte tyske militære avdelinger frem feltkjøkken som delte ut mat til den norske sivilbefolkning.

Forøvrig later det til at krigshandlingene i Vardø og Kirkenes fra juni 1941 til retretten i 1944 er lite kjent. Begge steder var utsatt for regelmessige angrep fra fly i hele den tiden. De fleste angrepene rammet som rimelig er tyskerne, men når det regner på presten drypper det på klokkeren. I Vardø hadde av den grunn de fleste menn sendt sine familier ut av byen, men mange kom hjem på besøk i sommerferiene. Hvordan forholdene var på Kirkenes med hensyn til evakuering av kvinner og barn kjenner jeg ikke til, men jeg kan tenke meg at det var tilsvarende eftersom Kirkenes hadde hyppigere flyangrep enn Vardø, og der var de dog hyppige nok. Ialt lå det ca. 75 000 tyske soldater i Sørvanger kommune under krigen. Trafikken over Kirkens—Boris Gleb var så stor som i en storbygate i rushtrafikken.»

heter det på side 179: «Viktigast ur vårt synspunkt är at striderna MELLAN TYSKLAND OCH NORGE upphört.»

Så det var tydeligvis ikke mange dengang som var enige med professor Skodvin av idag.

Og under enhver omstendighet må det vel være noe galt fatt når samtlige retter under landssvikoppgjøret brukte standardformelen

Norge og sikkerhetspolitikken

Intelligent NATO-forsvar av dosent Nils Ørvik

Nils Ørvik: Alternativer for sikkerhet. Ernst G. Mortensens Forlag (Tårnbok). f

Det er interessante og dyptpløyende problemer dosent Nils Ørvik befatter seg med i denne Tårnboken fra Ernst G. Mortensens Forlag, nemlig vår såkalte sikkerhetspolitikk. For det rare med den offisielle NATO-politikken som drives under denne etikett er jo det at så mange mener at den heller burde kalles usikkerhetspolitikk.

Til disse siste hører såvisst ikke Ørvik. Han er en av de mest glødende og mest energiske forkjempere for norsk NATO-deltagelse — paradoksalt nok eftersom han er Arbeiderpartimann, vil vel en av den eldre generasjon si som husker dette partis holdning til forsvaret og militærvesenet fra før annen verdenskrig. Ørvik er altså en varm tilhenger av Hallvard Langes NATO-engasjement og dertil tydeligvis en fullblods militarist.

Det har vært sagt og skrevet meget tøv omkring Norges NATO-deltagelse. Mest kanskje av myndighetene selv, som mere enn noen andre har gjort denne politikk både usikker og direkte komisk. Her skiller Ørvik seg fordelaktig ut, noe som bl. a. vil fremgå av denne bok. Han er riktignok NATO-tilhenger, men han tar konsekvensen av det og krever at Norge ikke bare skal tillate lagring av atomladninger til taktisk bruk i Nord-Norge, men også stasjonering av fremmede NATO-tropper samme steds, eftersom det jo er og må være åpenbart for enhver at vi selv er ute av stand til å forsvare oss i en krig med Sovjet som vi selv utfordrer til i og med medlemskapet og som vi har kjøpt billett til i orkesterplass.

Og det er jo et fornuftig standpunkt når galt først skal være. Selv synes vi riktignok at vi intet har i den amerikanske mobilisering i striden med Sovjetsamveldet om verdensdominan-

sen å gjøre, og at vi absolutt intet har å tjene på å trenge oss frem i forreste rekke i denne sak. På den annen side er jo risikoen uhørt. Selv en gnist i Midt-Østen kan uten videre bringe oss inn i en krig hvor vi ingen brukbar støtte kan få. Vi vil bli en lokal krigsskueplass hvor USA anvender sin «elastiske» krigsinnsats, dvs. en for oss verdiløs.

Men Ørvik har utvilsomt rett i at når man først har bragt seg selv i en slik stilling, så er det den rene galenskapen ikke å tillate de forhåndsforholdsregler som iallfall kan gi noe håp.

Ørvik kommer i sin bok inn på mange sider ved vår sikkerhetspolitikk, så den er meget leseverdige for den som vil sette seg inn i rådende oppfatninger. På bakgrunn av den sterke russiske marineutbygging i Arktis — man skal nå ha minst 200 overflateskip — hevder Ørvik at den som behersker farvannene omkring Norge vil kunne kontrollere norsk politikk. Med de nye oljeforekomster er Norge mer ettertraktet enn tidligere og han mener altså at vi ikke alene har mulighet for å hindre en slik kontroll.

Dette med oljen er naturligvis nye aspekter, men vi kan ikke se at oljeforekomstene iallfall sørpå i Nordsjøen, kan gjøre Nord-Norge mere utsatt, og det er jo der tampen i første rekke brenner.

Og når det fra NATO-hold hevdes at Norge vil være prisgitt Sovjet-samveldet hvis vi ikke er medlem av NATO, så må man vel ha lov til å peke på at Sverige som står utenfor jo ikke er kommet i en slik stilling. Selv om Ørvik gir norsk og dansk NATO-medlemskap æren for DET. Men Norge vil altså måtte dele Finlands triste skjebne, hevdes det. Og dog er det visselig grunn til å spørre om Finland når alt kommer til alt er så meget mere dominert av Sovjetsamveldet enn Norge er det av USA (og England). Ingen av de to land kan jo drive sin egen utenrikspolitikk — rent bortsett da fra det norske vrøvlet med angrep på Hellas, Sør-Afrika m.m. som ingen tar for annet enn hva det er: ufarlig sprell i barnegrinden.

M.

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.
Telefon 33 49 00

«Tiltalte MÅTTE forstå at kringen fortsatte.»

Og til dem som fremdeles benekter eller bagatelliserer det tysk-norske militære samarbeide i Øst-Finnmark etter at våpenstillstandsavtalen hadde en bestemmelse nettopp om slikt samarbeide, vil vi sluttelig bare peke på at det norske krigsflagget valet side om side med hakekorsflagget på Vardøyhus festning hele sommeren '40.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Per Borge

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

Nytt parti?

I den siste tid har personer som er misfornøyd med de etablerte partier slått til lyd i pressen for dannelse av et nytt parti. Dette gjelder ikke bare personer som er misfornøyd med Høyre og som ønsker seg et nytt mørkeblått, næringskonservativt parti, men det gjelder i like stor grad personer som er misfornøyd med alle partier og deres manglende evne til å reagere overfor de oppløsende krefter som virker overalt i samfunnet.

Det ville virkelig være å håpe at det ble dannet et parti som ikke tok hensyn til vanlige brødpolitikusserier, men som erklærte seg villig til å ta de fornødne virkemidler i bruk for å ta kverken på de pestroffene som sprer sitt åndelige avfall omkring i samfunnet. Slogordet bør være: «Demokrati er ei det beste, men at man noget vil».

E.

DDR — DUSTENES DEMOKRATISKE REPUBLIKK?

«Jamnlighet» er i skuddet for tiden og i det superprogressive Øst-Tyskland kan man ikke være dårligere enn andre steder. Der har man foreslått at fete folk skal

skattelegges. (Fete folk i Øst-Tyskland?)

Professor Helmuth Haenel påstår at fete folk koster Øst-Tyskland 600 millioner mark hvert år. «All slankepropaganda er blitt ignorert, og derfor må man inn-

føre en skatt på fedme», mener professoren. «Bare da», tilføyer han, «kan man realisere ideen om det selvfornektende, offervillige sosialistiske menneskeideal». Det er nok idealet Walter Ulbricht han sikter til.

Nasjonalistisk informasjonstjeneste

DET GJÆRER I ITALIA

Det er som kjent alt annet enn rolige forhold i det Italia som går mere og me-

re i politisk og moralsk oppløsning. Så det er ikke rart at nyfacistene er på rask fremmarsj.

Men det italienske Establishment prøver å forsvare sine posisjoner med vold og makt. Nylig beskyldte de nyfacistene for å planlegge et statskupp og foretok en omfattende razzia på bevegelsens partikontorer. Det oppgis i et telegram 100 kontorer ialt, så det kan ikke være småtterier bevegelsen opererer med. Og naturligvis fant man etter oppskriften «kompromiterende dokumenter.»

De var visstnok først og fremst ute etter lederen, men ham fikk de ikke tak i. Det er ingen annen enn prins Junio Valerio Borghese av den eldgamle italienske adelslekten. Han var sjef for det fascistiske politi i Mussolinis norditalienske republikk på slutten av ver-

KAMPSANGER FRA DENGANG:

20.

En god marsjsang var etterfølgende. Det var vel mere som en Wandervögelsang å regne, til å synge på marsj ute i den fri natur. Den var egentlig beregnet på Unghirden, men kunne ved å erstatte ordet Unghird også brukes av Rikshirden, Jentehirden osv.

Får vi hæljern under støvla

Marsjtakt.

1. Får vi hæl-jern un-der støv-la, fø-ler tyng-den
av en sekk, *) Ung-hird-trop-pe-ne mar-sje-rer
og vi drar fra by-en vekk. Heil og sæl, heil og
sæl! Ung-hird-trop-pe-ne mar-sje-rer, heil og sæl!

2. Høres taktfast marsj i skogen,
over sletter, mark og eng,
bonden reiser seg bak pløgen,
borger'n snur seg i sin seng.
Heil og sæl osv.

3. Og de fagre, norske jenter,
øyne blå og gyllent hår,
står langs landevei'n og venter
der hvor unghirdkara går.
Heil og sæl osv.

denskrigen. Vi bringer et bilde av prinsen ovenfor.

NAZI-TRADISJONER I DANMARK

Som vi allerede har med-

delt, foregår det en livlig virksomhet på den nasjonale høyrefløy i Danmark, idet der i tillegg til det tradisjonelle danske NS-parti, DN- (Forts. side 6)

HARTWIG SINGER:

Den totale nasjon?

Europeisk nasjonalisme og åpningen fremover

VI.

2. Den Objektive Virkelighet

De hvites særstilling

En stor fare er forbundet med enhver raseteori, nemlig den at verdiutvalg har lett for å bli koblet sammen med de vitenskapelige kjennsgjerninger. Dertil er følgende å si: Det er umulig å dele inn rasene i gode og dårlige etter en moralsk eller annen målestokk. Inntil faste empiriske resultater foreligger, må man begrense seg til å slå fast at rasene har utviklet seg forskjellig og har nådd ulike former for kultur.

Likevel er det uunngåelig i denne sammenheng å dra inn to fundamentale historiske erfaringer:

Den hvite rase har så langt tilbake vår kunnskap strekker seg alltid vist seg som den sivilisatorisk-teknisk overlegne. Dvs. at denne rase har vist seg som mest tilpasningsdyktig overalt på vår klode. Egenskapene som har bidratt til dette, så som organisasjonstalent, eventyrlyst, foretaksomhet, krigersk agressivitet og dynamik, realisme og rasjonali-

tet, disse egenskaper kan helt objektivt, verdifritt observeres. Den hvite rases faktiske overlegenhet viser seg frem for alt gjennom:

- 1) Utbredelsen og dominansen til de hvites sivilisasjon over hele verden.
- 2) Den kontinuerlige (riktignok uregelmessige) sivilisatoriske oppadutvikling hos de hvite, i motsetning til fast tilbakevendende faser av stagnasjon og tilbakegang i de farvedes høykulturer.

Og videre: Det består en fundamental forskjell mellom koloniseringen av de farvede og den gjensidige koloniseringen hvite imellom. Bare en generasjon etter at Gallien var underkastet Roms herredømme var det et sentrum for kulturell-sivilisatorisk blomstring. Likeledes forholdt det seg med nordgermanerne som

etter bare kort kontakt med romerne, frembragte en lang rekke store statsmenn og hærførere i Romerrikets tjeneste.

I motsetning til dette viser de negrides områder, til tross for århundrelang intensiv kontakt med de hvites sivilisasjon, bare en svak avglans av denne spesifikke progressivitet.

Grupper og individer

En vanlig misforståelse forbundet med rasebegrepet må til slutt bli oppklart: Utvalg om rase bygger på gjennomsnittsverdier, de kan altså ikke med absolutt visshet bli anvendt på ett bestemt individ av vedkommende rase (men dog med stor sannsynlighet). Det er en selvfølge at der vil finnes farvede individer med enkelte typiske hvite åndstrekk, men dette betyr naturligvis ikke at disse ut fra arveegenskaper

bør eller kan sammensmeltes med den europide rase.

«Rasisme»

Rase er ikke galskap, men en virkelighet. Rasisme derimot er deformert følelse, fjern fra det ratio som er grunnlaget for europeernes tusenår gamle kultur. Men utviklingen i den farvede verden gjør det sannsynlig at vi står fremfor en rasismens tidsalder. Varsel om dette er eksempelvis den svarte utryddelsesterror mot de hvite i Syd-Afrika og Rhodesia og den tilsvarende agitasjon i FN. En direkte masseordstrategi representerer Lin Biaos teori om de farvedes krig mot de hvite, omskrevet til «bygdeområdenes krig mot byene i global sammenheng». Røde-Kinas fysiske tilintetgjørelse av sine nabofolk (Tibet o.a.) forteller noe om hva som er planlagt i en meget større målestokk.

Oscar Aall:

Finans-samfunnets Akilleshel

Jeg arbeidet engang på et forniklings- og forkromeringsverksted.

I to av rommene var luften tjukk av metallstøv, i det tredje, der bl. a. jeg holdt til, var den stinn av «krom-gass», dvs. egentlig kromsaltmolekyler, virvlet opp med mikroskopiske vannstoffblærer fra en elektrolitt, der arbeidsobjektene ble gjort rustfri. «Gassen» irriterte i høy grad slimhinnene, og jeg nøs mere på en dag der enn jeg inntil da hadde gjort hele mitt foregående liv.

Helserådet var gjest en gang i uka — i spisepausen, når ingen slipeskiver gikk og krombadet var slått av. Og så utstyrte de oss med en nydelig, hvit plakat i glass og ramme — en oppfordring til personlig renslighet, og den ble opphengt i spiserummet. Der tok den seg ut som en lapp lyserød silke i . . . . . Nei det kan være det samme.

Men det ble etterhvert nokså klart at hele arbeidsstokken skrantet litt. Og vi ble sendt til lege: Naturlig nok en øre-, nese- og halsspesialist.

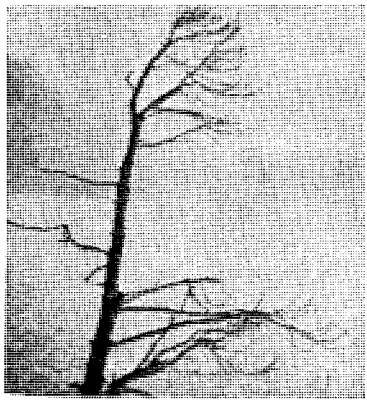
Han konstaterte at slimhinnene var sterkt angrepet hos oss alle, at nesebrusken var gjennomspist hos to av mine kamerater og at min var adskillig fortynnet. Jeg spurte ham da: «Men når du gassen ødelegger slimhinnene — så angriper den vel etterpå lungene?» — «Nei», svarte han, «det trodde han ikke at jeg behøvde å være redd for!» —

Hm! Jeg kvitterte jobben dagen etter.

Denne utmerkede leges område av menneskekroppen rakk fra og med ørene og neseroten til — la oss si — syv cm nedenfor drøppelen. Han var sikkert en samvittighetsfull mann innen sitt spesialfelt, og kunne ordlegge seg som «Fogeden» i Ibsens «Brand»: «Jeg gjør bestandig og min plikt, men alltid inom mitt distrikt».

En av de andre, som fortsatte tross mine overtalelser, ble lungesyk mindre enn fire måneder etter.

Bare i et finanssamfunn, et samfunn med pengehusholdning, er en vidtgående spesialisering mulig. Pengene måler ut de forskjellige tjenesters verdi mot hverandre og letter utvekslingen. Hos den enkelte tillater det — og oppfordrer det til — en ganske sterk begrensnings av oppmerksomhetsfeltet. Finanssamfunnets problem er spesialismens.

«Industriegassene eter opp statuer og byggverk» i München, skriver STERN. Her i Norge berjer fluren blant vegetasjonen bl. a. i Sunndalsøra.

Bonden vil ha et middel mot kålmark. Ja, kjøpmannen har det. Er det effektivt? Ganske sikkert, mot kålmark. Hva andre virkninger har det? Det vet ingen av dem! Vanligvis reises dette spørsmål i det hele tatt ikke.

På en kafé sitter en langhåret ungdom og ser sultent etter alle som kommer inn. Hans «hunger» er ikke etter mat, men hasj, marihuana, «sne», eller er han allerede kommet til LSD og heroin? — Han vil ihvertfall ha et stoff som skjenker ham en «reise». Han er villig til å betale. Og han finner som regel en tjenestvillig leverandør.

Hva andre virkninger har stoffet? Hverken leverandør eller forbruker reiser dette spørsmålet.

På bensinstasjonen får bilene fylt tanken: Bensinen er tilsatt bly. Det forebygger nemlig at motoren «banker». Andre virkninger? Man har så smått begynt å undersøke dem, og resultatene er nedslående.

Den lettvinste og mest økonomiske måten å bli kvitt industriavfall på, er å sende det ut i luften som røk eller gass, eller som slam i elver og fjorder. Det samme gjelder møkk og kjøkkenavfall. Hva andre virkninger denne praksis har, begynner vi å få vite en del om: Det siste nr. av det tyske ukeblad «Stern» skriver om Münchens «selvmord»: Industriegassene eter opp statuer og byggverk. Og er det noen som da tror at de sparer lungene?

Andre eksempler: En eldre dame jeg av og til treffer ferierte for et par år siden i Kanada. Hun hadde lest de noe romantiske «Jalna»-bøker, og ville derfor gjerne se Erie-sjøen, som omtales i dem. En sidevei førte gjennom skogen ned til stranden — og en velvillig buss-sjåfør tok en

(Forts. side 6)

KNUT SOLLID:

Gerhardsens bok

ERINDRINGER 1940—45

En eller annen har sendt meg denne boken og jeg har nu lest den. Jeg kan ikke se at den bringer frem noe nytt. Det er så mange nu som har tygget drøv på disse begivenheter og alle fremstillinger er omtrent like.

Når imidlertid Einar Gerhardsen også begynner å skrive, så ville det interessert mere om han hadde «erindret» noe lenger tilbake i tiden, da han var en av de fremste antimilitære agitatorer. Han ble jo i 1924 dømt til 75 dagers fengsel og fradømt retten til å tjene i rikets krigsmakt for et tidsrom av 10 år for «straffbar antimilitær agitasjon».

En slik opplysning i boken ville gitt en bedre bakgrunn for hva han har å berette om.

Den svekkelse av forsvaret som den antimilitære politikk førte til, skaffet oss tyskerne inn i landet i 1940. Men nok om det her og nå.

Efter 9. april kom det en tid her i landet som passende kan kalles «rømlingenes epoke». Sammen med mange andre rømte også Einar Gerhardsen ut av Oslo, da tyskerne marsjerte inn. Av boken kan man ikke se at han meldte seg til tjeneste i de militære styrker. Men han og mange andre rente i Kongens og regjeringens fot-

I Tromsø, under flukten i 1940, laget de hovedansvarlige for katastrofen, arbeiderpartirømlingene et opprop. Om det skriver antimilitaristen Gerhardsen nå: «Som det går fram av oppropet som ble sendt ut, så arbeiderorganisasjonene det som en oppgave å bidra til å få fienden ut av landet.» En får si det var et verdifullt bidrag de ydet!

spor nordover i landet, uten at det er lett å forstå at mange av dem hadde noe særlig å gjøre der. Da noen flyktninger bad Nygaards-

vold om å få arbeidsoppdrag, ble han ergerlig og sa: «Regjeringen kan ikke reise rundt i landet med en stor haleheng etter seg». Og oberst Thue som holdt en «frontlinje» i Romsdalen sa til statsråd Trygve Lie at «han ikke likte regjeringen som hade forsømt forsvaret, og nå fikk vi følgene. Antimilitære agitatorer som Tranmæl og likesinnede ville han ikke gi lov til å passere noen sperring».

Gerhardsen var forøvrig ordfører i Oslo og burde vel blitt på sin plass der og ikke rømme og overlate Oslos befolkning til å greie seg som best de kunne.

I boken fortelles om et møte som utenriksminister Koht hadde med noen departementsfolk i Elverum. Disse hadde også rømt fra sine jobber i Oslo. De ga uttrykk for at de nu ville reise tilbake og ba Koht om råd. Han svarte at de måtte gjøre som de ville med det. De reiste så tilbake. Koht sier om det: «Da jeg så hele flokken gikk, kjente jeg det som om rottene forlot det synkende skip». Dette må da vel være å sette saken på hodet. Det var jo departementsfolkene som gikk tilbake til skipet. Rottenes rolle spiltes av andre!

Så gikk da flukten videre

(Forts. side 6)

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

ET MØRKLAGT kapittel av norsk samtidshistorie om grove forbrytelser, som THE ESTABLISHMENT har nektet å undersøke i offentlig-rettslige former.

EN FORTEGNELSE MED ENKELTHETER

65. Lindvik, Gunnar, politinspektør —

ble onsdag morgen den 24. mai 1944 tatt av dage i sin leilighet i Langaardsgate 1 (Oslo) — melder det illegale blad «Fritt Land» fredag den 26. mai 1944. —

Lindvik var en meget dyktig og vennsæl mann og kollega. Forbitrelsen var meget stor i politikretser over ugjerningen — melder bl. a. Aftenposten i mai 1944. — Lindvik var født 18. april 1905 på gården Segelstad, Fåvang i Gudbrandsdalen.

66. Stør, Erling Georg, Oslo

NTB — Stockholm 17. juni 1944:

Fra Oslo meldes det at Erling Georg Stør ble dødelig såret natten til 17. mai i Rosenkrantzgaten. — Han døde en uke senere. — (Sikringstjenesten).

67. En politimann i Oslo.
68. Hans far

Høsten 1944 ble en politimann i Oslo «dømt» til døden av pistolpatriotene. De lykkedes ikke i å lage det fornødne bakhold, da politimannen stadig var på vakt mot snikmorderne. Så plutselig en dag ble mannens far skutt ned på åpen gate. Denne hadde intet med politiets arbeid å gjøre. Dette

(Forts. side 7)

Gerhardsens bok — —

(Forts. fra side 5)

og det som det herunder berettes om er så vel kjent fra mange andre «erindrere» at jeg skal gå forbi det meste. Men et par nærmest utrolige tildragelser skal jeg feste oppmerksomheten ved.

Gerhardsen kom tilslutt til Tromsø. Der forsamlet det seg endel andre flyktninger også, som var medlemmer av Arbeiderpartiet og av Landsorganisasjonen. De laget istand et møte i et lite loftsrom i huset til bladet «Nordlys». Utenpå døren festet de en papirlapp hvorpå de skrev «Det norske Arbeiderpartis kontor». De forsamlede rømlinger vedtok et opprop hvor det blant annet het: «Hovedoppgaven i dag er å kaste fienden ut av landet. Vi sender broderlig og solidarisk hilsen og vårt varmeste håndslag til kameratene i de besatte områder. — For landets og folkets frihet!» De som undertegnet dette var Einar Gerhardsen, Martin Tranmæl, Konrad Nordahl og Lars Evensen. Gerhardsen tilføyer i boken: «Som det går fram av oppropet som ble sendt ut, så arbeiderorganisasjonene det som hovedoppgaven å bidra til å få fienden ut av landet».

Tenk det! Selv rømte de oppropende herrer så langt unna som de kunne komme og overlot kampen med å «kaste fienden ut av landet» til dem som prøvde å kjempe med det elendige utstyret som den norske forsvarsmakt var i besittelse av.

Men de flyktende herrers «kamp» gikk videre. Nu rømte de helt til Stockholm! Det svenske sosialdemokratiske partiet skulle ha kongress i slutten av mai. Samtidig skulle det avholdes en fagforeningskongress. Dit reiste opproperne fra Tromsø. Men besøket i Stockholm ble visstnok en skuffelse for dem. Gerhardsen skriver da: «Men hva så? Skulle vi reise hjem til Oslo, skulle vi bli i Sverige, eller skulle vi prøve å komme over til England, eller til USA.»? Dette er fullkomment grotesk! Det synes ikke å ha gått opp for herrene at det var i Norge det var krig og at de ikke burde vært i tvil om at deres plass burde vært der.

Tilslutt kom det melding om at det gikk dårlig i Norge og Gerhardsen skriver: «Meldingen om at man ville oppgi kampen i Norge gjorde et voldsomt inntrykk på oss. Det var ikke fritt for at pessimismen holdt på å bre seg blant de mange norske i Sverige. Og i pessimismens kjølvann fulgte skuf-

felser og bitterhet. Så søker man etter syndebukker: Regjeringen, Stortinget, legasjonen, svenskene, alt var galt.»

Det er atter ganske utrolig. De herrer syntes ikke å gi seg selv noe av skylden for at de hadde deltatt i ødeleggelsen av forsvaret og for at de hadde rømt fra det synkende norske skip! Ikke noe uttrykk for anger er å spore i boken.

Gerhardsen skriver videre: «Nå var det mange slags flyktninger. Noen hadde gått over grensen for å komme til Nord-Norge for å fortsette kampen. Hos dem var skuffelsen størst. De fleste hadde gått over grensen rett og slett for å komme bort fra de områder i Norge der det var kamphandlinger». Det er ikke noen god attest han gir denne kategori av flyktninger. Med det samme kan jeg nevnte at han er ikke alene om det. De norske flyktninger i Sverige får en fryktelig attest av flere. I statsråd Hartmanns bok «Bak Fronten» skriver han at «flyktingene har herjet noe ganske forferdelig i Sverige». Og den store svenske dikter Lohannesson gir dem også en fæl attest. Og det samme gjør englenderen Micael Kirks, som var den som mottok norske flyktninger i Skotland. Han skriver: «Fra Sverige kom det en gruppe stortalende, brautende og arrogante individer. Deres innsats bestod i at de hadde sittet ganske trygt i et fly fra Sverige til Skotland». Nok om det denne gang.

Tilbake til Gerhardsen, som skriver: «De som tilhørte arbeiderbevegelsen arrangerte et møte hvor man drøftet situasjonen. Skulle man bli i Sverige eller skulle man reise hjem? Man regnet med at det ble vanskeligheter begge steder. Og vi understreket sterkt at det utvilsomt var oppgaver som ventet gode nordmenn på hjemstedene». Tenk atter det! For det første er det vel vanlig at det blir vanskeligheter når et land er i krig. Det er vel helst da at man bør bli i sitt fedreland. Å rømme sin vei burde vel ikke være karakteristisk for «gode nordmenn»?

Gerhardsen fortsetter å skrive om at de var med på å arrangere møte for norske flyktninger. Det ble holdt taler av Tranmæl og Gerhardsen med flere med «sterk og god virkning» skriver han. Det var bra bevertning med musikk og sang. De sang blant annet «Jeg vil verge mitt land».

Dessverre var det for sent

Finanssamfunnet - -

(Forts. fra side 5)

avstikker fra riksveien: En ulidelig råttten stank slo dem imøte. I et bredt belte, så langt øyet rakk, lå det død og døende fisk ute i sjøen. Og stranden var dekket av slimet gjørme. Ikke spor av Jalna-romantikk der!

Enhver industrileder har begrensede mål: Gjennom økonomisk overskudd beviser han sin dyktighet. Avfall kvitter man seg naturligvis med på billigste måte, og så er de store sjøer, «lakene» — de største ferskvannshav i verden, som engang krydde av liv, blitt forgiftete vannørkener.

Det minner litt om Apokalypsen kap. 8, v. 9: «og tredjedelen av skapningene i havet, som hadde liv, døde . . .»

For Eriesjøens vedkommende var Johannesåpenbaringen heller snau i sine dystre profetier: Moraliteten var ikke 33, men 100 %.

Slik er det finansielle samfunns problem: Ønsker innen et begrenset oppmerksomhetsfelt imøtekommes med varer og tjenester i en grad som ingen annen tid kan vise maken til. Men intet produkt, ingen menneskelig handling har begrensede virkninger. Og vi vet det: Menneskeheten er ingen autonom enhet. Kanskje ikke en enhet i det hele tatt. Men ihvertfall er vi alle underordnet og innordnet i Biosfæren. Og hvor vi går eller står — eller svømmer — er vi omgitt av luft eller vann — som vi sammenfattende kan kalle Reiosfæren. Og menneskehetens fremtid avhenger hovedsakelig av hvordan vi stiller oss med disse to «sfærer».

Alt tyder på at jakten etter fortjeneste, som betyr så meget for vår materielle kultur og trivsel, og som ble så grundig og bokstavelig kanonisert av seierherrene i siste verdenskrig, — og juridisk konfirmert i det norske «retts»oppgjør — ikke gir oss den riktige retning: Vi er på kollisjonskurs med begge de «sfærer» som vårt liv er avhengig av.

nu. I Norge hadde man kapitulert med hele krigsmakten så lenge den pågående krig kom til å vare. De som flyktet hadde forsømt å verge sitt land mens det var anledning til det. Da våpnene sluttet å tale i Norge, reiste Gerhardsen hjem til Oslo.

Omtale av den del av hans bok som skildrer hans liv under okupasjonsårene og litt etterpå får utstå til en senere artikkel.

Knut Sollid

For ungdommen —

(Forts. fra side 4)

SAP, også er dannet en NS-ungdomsbevegelse.

Ganske nylig utgikk også en parole om at mest mulig originallitteratur, uniformer, emblemer, faner etc. skulle stilles til rådighet evt. inngå i en effektsamling som igjen skulle utgjøre kilde-materialet i en avhandling om det danske DNSAP og dets organisasjoner.

Dessuten er man allerede igang med en bok om det berømte Schalburgkorpset — som blant annet hadde frivillige formasjoner på Østfronten under krigen.

VALDEMARDAGEN HØYTIDELIGHOLDES

Og mens vi oppholder oss hos våre danske stammefrender, tar vi også med at danske nasjonalister den 15. juni skal feire Valdemardagen til minne om Valdemar Sejr.

Som man vil vite, knytter Valdemar Sejrs navn seg til

Vårt forhold til Biosfæren er stort sett preget av rovdrift. Det er nok å minne om fangsten av: Bøfler, hval, sel, sild, torsk, laks. Hvert år utryddes en eller flere pattedyr eller fuglearter for alltid over hele jorden.

Et ønske hos noen imøtekommes. Og de videre virkninger, de utenfor øyeblikkets kunstig begrensede oppmerksomhetsfelt, spørres det ikke etter. Men tekniken har gjort oss mektige, og vi er blitt svært destruktive rovdyr. Også av en annen grunn, betraktelig verre enn alle andre: For naturens rovdyr er gjerne selvbegrensende ved en mer eller mindre utpreget kanibalisme. Menneskene derimot starter heller en krig og den raserer ihvertfall nu Biosfæren mere enn de stridende parter.

Vårt forhold til Reiosfæren kan kjennetegnes med ett Ord: GIFT.

I 1923 leste jeg en svensk utlegning av Nostra Damus profetier. Den sier om verden ca. år 2000: «Jag ser hungersnøden stikke huvudet up så her, så der, til den slutligen bliver almen og omfattar hela jorden».

At giftspylene industrireisning og rovdraft på naturressurser sammen med krav om stadig økende levestandard og fruktbarhetsstimulerende u-landsbidrag spiller en viktig rolle i denne utviklingen er sikkert nok.

Og, for å tale med Nils Kiær, «dette evangelium vekker begeistret tilslutning».

Oscar Aall

sagnet om Dannebrog, og det var under toktet mot Estland i 1219 at Dannebrog ifølge tradisjonen kom dalende ned fra himmelen under slaget ved Lyndanisse. Heri ligger også den historiske kjerne til at Dannebrog er blitt antatt som danskenes riksbanner under Valdemar Sejr, og det til og med på kirkelig foranledning i forbindelse med en særlig begivenhet nettopp under Estlandstoktet.

JAPAN VÅKNER TIL SELVBEVISSTHET

Et kvart århundres forsøk på å gjennomføre en hel og fullstendig mental drenering av det japanske folk, har selvsagt ført til åndelig forslumring av en stor del av ungdommen, slik vi kjenner det fra våre egne kanter.

For selv ikke i et så disiplinert, tradisjonsbevisst og sundtolk som det japanske, får det vært til å unngå at eterkrigstidens «filosofiske» moteretninger har fått innpass hos enkelte følelsesforvirrede og rotløse grupper. Det ytre bildet av forslumringen er påfallende vestlig («internasjonalt») også i Japan — hvilket tydelig indikerer de samme vidt omspennende inspirasjonskilder.

Det er mennesker, særlig i umoden alder, som synger om «Peace and flower, love and happiness», mens de uttaler seg om ting de ikke har greie på, og forlanger medbestemmelsesrett i saker de egentlig ikke interesserer seg for. «Filosofisk» når nesten ingen av dem utover det stadium som representeres av «Den lille røde», og deres nærmest uartikulerte «argumentasjon» begrenser seg til noe uforståelig babbel omkring ordet «frihet» som de i praksis mener bør inkludere dem retten til å produsere sin sæd offentlig i f. eks. byens parker — helst akkompagnert av stønne fra knarkinfiserte lidelsesfeller.

Men nu er man også i Japan blitt luta lei av disse frihets-kvaksalverne og deres skabb. Man vil ikke lenger inne seg i at dette abnorme mindretall — hånd i hånd med, og godt bakket opp av det politiserende krapylet på venstrefløyen — forurenser det nasjonale bevissthetsliv.

De fleste av de japanske ungdomsbevegelsene har derfor satt i gang med treningsleirer for sine medlemmer, hvor man øver seg i håndgemeng og andre militante disipliner i påvente av sommeren da man akter å møte de venstreforvridde

Mere katolsk — —

(forts. fra side 1)

britiske krigskabinett, Lord Hankey, har gitt av Storbritannias planer mot Norden, som gikk omtrent parallelt med de tyske, men «Storbritannia var 24 timer tidligere ute med sine såkalte aggresjonshandling.» I den forbindelse sier da Hart:

«Et av de mest tvilsomme forhold ved krigsforbryterprosessene i Nürnberg var at planleggingen og gjennomføringen av aggresjonen mot Norge ble tatt med blant de viktigste tilalepunkter mot tyskerne. Man kan vanskelig forstå at den franske og den britiske regjering ikke unnså seg for å approbere denne anklagen, eller hvordan de offisielle anklagere kunne kreve fellende dom på et slikt grunnlag. En slik fremgangsmåte var et av de mest iøyenfallende utslag av hykleri som historien rommer.»

Det later til at forlaget har fått den store skjelven over egen dristighet etter å ha lest korrektur på denne kraftsalven, som også retter seg mot offisiell norsk historieskrivning slik den har vært bedrevet opp til denne dag. Brodersen synes nok at dette må oppfattes som «en meget vidt drevet sans for «fair play» i historieskrivningen» og det skal man som kjent helst ikke drive med i kongeriket Norge. Anmelderen føyer tørt til at

«Cappelens forlag har for dette ene kapitels vedkommende funnet det riktig å føye til noen fotno-

bråkmakere med faner og flagg, for å minne dem om at der også finnes et annet Japan.

STADIG FLERE NAZISTER I VERDEN

Det svenske bladet «Arbetaren» har nesten skremt vettet av visse kretser i vårt broderland. Det kunne nemlig opplyse at det er ca. 10 000 organiserte nazister i Sverige, og hva verre er, de representerte alle samfunnsklasser.

Hvis bladet hadde gjort seg den møye å undersøke saken enda nærmere, skriver vår danske kollega Revision, så ville det kanskje oppdage, at folk i alle klasser har begynt å tenke over hvem som er verst verdenspolitisk sett, nazistene eller deres etterfølgere fra 1945. Resultatet av ettertenksomheten kunne lett komme til å skuffe både «Arbetaren» og dets etterplaprerere.

ter for egen regning, som det uttrykkelig gjøres oppmerksom på. Disse fotnoter skal vel i første rekke supplere Liddell Harts knappe tekst, men også, får man inntrykk av, legge noen lodd i den allierte krigførings moralske vektskål.»

For egen regning vil vi tilføye at motivet vel i første rekke er å støtte opp om den norske historielegenden om det uprovoserte tyske «overfall» og de edle vestmakter som kom den tapre Nygaardsvoldregjering til hjelp, den versjon som bl. a. serveres i «Norway and the Second World War» og som Riste nylig frisket opp slik vi nevnte i forrige nummer.

Det mest interessante ved denne sak er naturligvis hvor forlaget søkte sakkynndig assistanse da man fant det nødvendig å korrigere den britiske militæreksperts fremstilling av britiske planer, bygget på foreliggende dokumenter. Hvis det da ikke var en slik «sakkyndig» som selv bød seg frem? Hva vet vi!

Jo, forresten, noe vet vi, nemlig at den anonyme fotnoteskribent ingen annen er enn vår mangfoldige venn, professor dr. Magne Skodvin!

En annen side av saken er naturligvis om det foreligger tillatelse fra Sir Liddell Harts arvinger til en slik fotnotevoldtekt mot hans åndsverk. Det tør være mulig at også den sak kan dukke opp, og at de britiske rettighetshavere slett ikke er like fornøyde med professor Skodvins forbedringer og historieskrivning som forlaget på vegne av det norske Establishment.

Hvorledes er det med BLADPENGENE?

Har DE betalt?

«Farlige for ungdommen»

har de hjernevaskede etterkrigstyskere stempet SKORZ7NYBØKENE med, slik at en ikke får drive reklame for dem i Tyskland.

Men FOLK OG LANDS BOKTJENESTE selger dem:

Otto Skorzeny: **Lebe Gefährlich** Heftet kr. 25,—

Otto Skorzeny: **Wir kämpften - wir verloren** Heftet kr. 25,—

Likvideringene — —

framgikk også av det brevet som terroristene etterpå sendte mannen. Her skrev de nemlig kaldt og kynisk at da politimannen selv «var feig og gikk i dekning», hadde man istedet skutt hans far. Hvis ikke politimannen selv innen månedens utgang innrettet seg slik at kulene kunne nå ham også, ville hans bror uten videre varsel bli skutt. «De har valget», slutter brevet. — (Kilde: «Sunnmøreposten» nr. 294, mandag 18. des. 1944.)

69. En kvinne er likvidert i Oslo, i Hesselberggaten, 17. april (1945). Hun hadde angivelig «angitt» et våpenlager. Kvinnen var skutt med dum-dum ammunisjon. (Kilde: Det illegale blad «BULLETTINEN», 30. april 1945).

70. Yngre mann lekvidert for angivelig å ha meddelt besettelsesmakten data om folk som gjemte seg for å unngå arbeidsregistrering. Likvideringen ble foretatt på ukjent sted, sannsynligvis like utenfor Drammen. (Privat kilde og «BULLETTINEN» 17. november -44).

71. Borgen, Reidar

ble myrdet av en hjemmefrontgruppe ved Brunkollen, Muren i Ø. Bærum. De var dratt ut for å «arrestere» ham 9. mai 1945. Heltene skjøt ham ned under foregivende av at han flyktet. Borgens enke anla sak mot Livsforsikringsselskapet «Brage» med krav om utbetaling av forsikringsbeløpet for to poliser på henholdsvis ti tusen og femten tusen kroner. Det smarte selskap anførte overfor den sivilt myrdedes etterlatte at polisene er påført «midlertidig tillegg», hvorefter selskapet, når forsikringstageren dør innen to år etter tegningen som følge av at han har deltatt i «den nuværende krig», bare plikter å betale deres matematiske verdi. Byrettens fryktelige dom for de etterlatte lød på at de skulle få polisenes matematiske verdi — 340 kroner. Ti byretten fant at dette ynkelige drap 9. mai 1945 var KRIGSHANDLING!

I brennpunktet — —

(Forts. fra side 2)

dommer for brukbare programmer. Boikotten rammet jo nemlig ikke NRK som sådan. Det er jo en monopolinstitusjon som intet har å tape ettersom den jo ikke har konkurrenter som kan snappe kundene.

Det var vel derfor man også opplevet det merkverdige at NRK iherdig var med på å boikotte seg selv. Make til opptreden skal en da lete lenge etter. Det burde være de høyt gasjerte medarbeidere i NRK's simple plikt å hjelpe seerne og lytterne i en slik situasjon med korte orienteringer om hva de fremmedsproglige opptredende sier, slik at ikke-sprogkyndige kunne få iallfall litt glede av det som sendes. Isteden opplevet man at de ansatte iherdig boikottet seg selv og sin egen institusjon.

Dette har naturligvis intet med «streikebryteri» å gjøre. Rent bortsett fra at det jo har blitt noe rent sykkelig over denne frykten for «streikebryteri». Ingen kan jo rent moralsk sett være forpliktet til ikke bare å sympatisere med, men direkte å delta i konflikter de synes er tåpelige og meningsløse. Det er heller intet moralsk forkastelig i å mot-

Også av hensyn til slike kriminelle drap er det at man så sent som i 1971 må tviholde på en avsløret desperat løgn at Norge som stat fortsatte krigen etter kapitulasjonen 10. juni 1940, da Norge trådte ut som faktisk krigsdeltaker. — Har BRAGE i denne sak intet foretatt seg for å komme ajour med anstendighetens krav?

72. Dokken, Olav

Olav Dokken, vaktmann ved Kongsberg Våpenfabrikk, ble myrdet 10. oktober 1944. Hans eneste «synd» var hans medlemsskap i Nasjonal Samling, en norsk nasjonal bevegelse fra 1933. (Kilder: Lokalpressen, «BULLETTINEN» 17. november 1944.)

73. Dahl, Rolf

Den norske hjemmefrontens sikringstjeneste har avlivet Rolf Dahl som «angiver».

(Kilde: Privattelegram til AFTONTIDNINGEN, Stockholm 3. juli 1944.)

74. Johnsen

For en kort tid siden ble en herr Johnsen skutt utenfor Sofienberggt. 11, Oslo. Han var rapportert som «angiver».

(Kilde: «BULLETTINEN» 17. november 1944).

(Fortsettes)

arbeide slike aksjoner hvis en føler seg kallet til det. Og det tør vel kanskje bli en alminnelig mening etterhvert som de såkalte «vill» streiker tas opp som kampmiddel av ytterste venstre fløy.

Det er vel i det hele tatt også fullstendig hinsides all fornuft å bibeholde det gamle systemet med streik og lockout som måter å avgjøre stridigheter i arbeidslivet på i et samfunn som er så bundet sammen i enhver henseende som de moderne industrisamfunn. De enkelte interesser er der som hjul som griper inn i hverandre og det kan lett bli kaos i det hele hvis ett av hjulene løper løpsk. Dette var klart for fremsynte folk allerede for mere enn et kvart århundre siden, og derfor hadde da også Nasjonal Samling en programpost som sa: «Lockout og streik forbyes. En arbeidets lov fastsetter arbeidsgivernes og lønsmottakernes rettigheter og plikter, deres innbyrdes samarbeid og bestemmer hvorledes interessevister i arbeidslivet skal avgjøres.»

Det tør vel etterhvert bli flere og flere som synes at også denne post i det gamle program var prisverdig. Og iallfall synes vel folk når det gjelder boikotten av NRK at det var en tvist som burde vært avgjort på en annen måte. Streik og boikott er ikke anvendelig mot en monopolbedrift som ikke kan skades ved slike midler og dermed heller ikke tvinges til å gi etter. Og aller minst bør slike midler kunne anvendes i en tvist som i virkeligheten angår Staten. Folk bør ikke kunne aksjonere mot seg selv. Skal tvungen megling ha noen berettigelse, så må det da være i en slik situasjon, men partipolitikere er for feige til å sette seg opp mot slagordene og de mektige arbeidslivsorganisasjoner.

Den svenske statsminister Palme våget det riktignok delvis nylig, men så gjaldt det jo ikke det svenske LO, men frittstående lønnskassersammenslutninger, som man gjerne ville stekke vingene på. Man valgte et mellomstandpunkt med et tidsbestemt streike- og lockoutforbud.

Bedre hadde det vært om man både i Sverige og Norge allerede før den bitre nød og et forstående økonomisk kaos tvinger til det gjennomførte NS-programposten fra dengang i sin fulle utstrekning. Ialffall når det gjelder statens tjeneste.

Politikus

Krigen som fortsatte..

(forts. fra side 1)

mest var observatører. At Ruge overhodet fikk noen direkte befattning med 6. divisjon i forbindelse med dennes kapitulasjon på Bjørnefjell (som ble undertegnet av en offiser fra den norske overkommando) kom som kjent av at general Fleischer var blitt kommandert til å følge med regjeringen i eksil som en slags militær rådgiver og for å gi det utseende av at Kongen var «i felt» under eksiloppholdet slik at han ikke skulle fortape tronen ifølge Grunnloven.

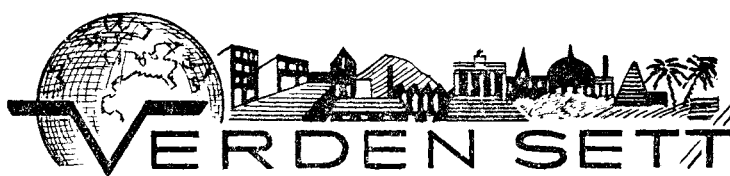
Nå synes vi professor Skodvin bør holde opp med å blande kortene. Det er ingen som bestrider at eksilfolkene som betaling for oppholdet laget en slags privat krig borte i England. Denne privatkrigen har naturligvis intet med norsk statlig krig å gjøre.

Og vi understreker at dette ikke er noen NS-oppfinnelse, men har vært klart helt fra første stund. Ikke bare har gjeldende folkerett bestemmelser om hvem som kan være krigførende i statlig forstand, men også de offiserer som idag, formodentlig av hensiktsmessighets-hensyn, vitner om Norges statlige krig som skulle fortsette også etter Trondheimsavtalen, ga dengang klart uttrykk for at eksilregjeringen ikke kunne binde Norge som stat.

Vi gjengir i denne sammenheng fra generalmajor Trygve Sandviks bok «Krigen i Norge 1940. Operasjonene til lands i Nord-Norge 1940. Bind II» (utgitt av Forsvarets Krigshistoriske Avdeling 1965) side 289 det forslag general Fleischer fremla da det ble spørsmål om hvorvidt regjeringen skulle forbli i landet eller stikke av. Det var etter sigende ført i pennen av et av legendens forsvarsvitner, general Lindbäck-Larsen, og her har naturligvis også Sandvik «redigert» det litt:

«Forslaget om en nøytral sone kunne en etter divisjonens oppfatning ikke vente gikk igjennom. Drøftelsen resulterte i et skriv, datert 4. juni fra divisjonen til Kongen gjennom F.O.K. (Forsvarets overkommando).

Det ble her pekt på at vi hadde gjort vår folkerettslige plikt, nå gjaldt det å skaffe vårt folk freden tilbake. Det hadde ikke hittil inntruffet noe som tydet på at vi måtte kjøpe freden med kapitulasjon. Da det var fastslått at kampen i Norge ikke kunne fortsettes, anbefalte divisjonen at regjeringen innledet forhandlinger om våpenstillstand og fred.

JØDEFORFØLGELSE I SOVJET?

I et leserbrev til hamburgerbladet «Zeit» berettes det at «The Canadian Jewish News» hevder at jødene på ingen måte blir forfulgt i Sovjetsamveldet. Denne påstand blir bekreftet ved en erklæring av den jødiske journalist Don Leder, Boston, som i «Rally Magazine» meddelte «at det jødiske samfund i Sovjetsamveldet føler seg beskyttet også der ved at Bresjnevs foreldre,

Divisjonen advarte innstendig mot at den lovlige regjering forlot landet, den norske stat hadde dermed, uttalte den, opphørt å eksistere. (Uthevet av oss.) Det måtte i så fall regnes med at det snart ville bli skapt en ny regjering, uten hjemmel i Grunnloven, men antagelig fremtvunget av nødvendigheten. (Uthevet av oss.) Og vi hadde neppe noen sikkerhet for at en slik regjering ikke ble anerkjent av de andre nordiske stater.

Divisjonen henstilte derfor inntrengende til Kongen å bli i landet og sørge for at den fred som i en eller annen form ville bli sluttet, ble den lovlige regjeringens fred.»

Dessverre fulgte ikke Kongen dette gode råd, som han forøvrig også fikk fra annet innflytelsesrikt hold. (Anker). Dermed ble da også forholdet slik divisjonen hadde pekt på, at nødvendigheten fremtvang en ny regjering og at eksilfolkene hadde satt seg selv utenfor og ikke kunne binde Norge som stat.

Når det her er tale om «å slutte fred», så er jo ikke det det samme som å avslutte krigshandlingene. De ble jo avsluttet i og med våpenstillstanden for krigens varighet — noe som naturligvis ikke sikter til Norges statlige krig, men til annen verdenskrig som sådan. Det fremgår klart av bestemmelsene i våpenstillstandsavtalen.

Derfor er det historisk svindel når professor Skodvin blander sammen begrepene pågående «våpenkrig» og «krig» i den forstand at det ennu ikke er sluttet noen formell fredsavtale. Slik det bl. a. gjøres når det henvises til at NS-folk skrev og snakket om å få en avslutning på «krigen» med en formell fredsslutning. Og det er jo «våpenkrig» som omhandles i straffelovens § 86 og i den militære straffelov.

såvel som hans frue er jøder — —» Bresjnev har bare avsvoret den mosaiske tro. Også lederen for det sovjetiske hemmelige politi, Andropov, er jøde. Like så den øverste sjef for Sovjets økonomi, Leonid Kantorovitsj og direktøren for «Pravda», Boris Feldmann.

«INFORMASJONSPLIKT»

VG var som kjent forrest i pressekoblet både under forberedelsene til å felle Borten, da det gjaldt å haus-

Professor Skodvin prøver seg også med å antyde at det først er etter okkupasjonen, for å redde seg fra straff, at NS-folk påberoper seg at Norges statlige krig var slutt. De kjente jo ikke til avtalen i Trondheim dengang, sier han.

Til det er å si at avtalen ble slått opp i Britannia Hotell like etter undertegnelsen. Den kunne vel heller ikke godt være ukjent for offiserene nordpå, hvorav mange senere ble medlemmer av NS. Dertil kom at hele Norges presse meddelte at krigshandlingene var over og at man nå i samarbeide med tyskerne måtte ta fatt på fredens gjerning.

For ikke å snakke om artiklen i Dagsposten av den kjente folkerettsekspert, høyesterettsadvokat Harald Holthe, medlem av Stortingets folkerettskommisjon, 6. august 1940. Den understreker enda kraftigere det 6. divisjon pekte på. Vi siterer:

«Norge kom i krig med Tyskland den 9. april 1940. Krigen opphørte den 9. juni samme år, da våpnene i Norge ble nedlagt. (Altså ikke bare 6. divisjons. Vår bemerkning)

Det norske folk har aldri — under ingen omstendighet på konstitusjonell veg — hatt allianse med Storbritannia. Vi har aldri gått med på å engasjere oss i en verdenskrig.

«— Om nordmenn (Ikke Norge, herr Skodvin! Vår bemerkning) i utlandet velger å gå i krig for Storbritannia, er det en frivillig sak. Norge som stat bindes ikke. (Uthevet av oss).

Hverken Kongen eller regjeringen Nygaardsvold er berettiget til å la den norske stat være krigførende for Storbritannias sak. — — —»

Vi skulle tro at dette er klare ord for pengene, selv-

se opp forventningene om en lykkelig utgang på de nye regjeringsforhandlinger som alle burde forstått var dødsdømte på forhånd og etterpå da det gjaldt å velte ansvaret for den politiske skandale over på Senterpartiet. Så det er ikke så rart at man der i gården føler seg litt ilde berørt over «bebreidelser mot presse, radio og fjernsyn for å ha påskyndet og dramatisert den nå overståtte regjeringskrise», som bladet uttrykker det. Men bladet undskylder pressen, og da i første rekke seg selv med at det hadde en «informasjonsplikt», selvom man også innrømmer «at det har forekommet adskillig overflødig kanne-støperi». Vi skulle tro bladet står nokså alene med den oppfatning at det har noe med «informasjonsplikt» å gjøre dette å leve av og på sensasjoner og skandaler selv om et blad dermed kan øke sitt opplag slik VG hevder å ha gjort det (forøvrig på det andre sensasjonsblad, Dagbladets, bekostning). Og når alt kommer til alt burde man vel tilkjenne den bondefangede Borten den samme «informasjonsplikt» — (også overfor Folkebevegelsens daglige leder) som man selv påberoper seg.

«MANGE NAZISTER»

En vred innsender i VG tar til orde mot dem som kaller det «nazipropaganda» å bremse på «utviklingshjelpen», protesterer mot den moderne «kunsten» og kreve mere disiplin og kustus i samfundet m.v. «Kall i rettferdighetens navn ikke dette for nazipropaganda», skriver vedkommende. «Da går det i hvert fall mange nazister omkring.»

om høyesterettsadvokaten senere i forholdenes medfør har forsøkt å avsvække dem. Dengang sto de iallfall slik i offentlig skrift og bekreftet alt hva folk ellers hadde forstått av det som hadde foregått og foregikk (bl. a. riksrådsforhandlingene).

Det er altså ukorrekt også det professor Skodvin antyder om at NS-folk først etterpå har funnet opp dette om at krigen var slutt. Like ukorrekt som når de ensrettede særdomstoler under «retts»oppjøret anførte at «tiltalte måtte forstå at krigen fortsatte». Det var ikke mulig å forstå det nemlig ettersom den jo slett ikke fortsatte i statlig forstand.

OG SÅ VAR DET SIGØYNERNE IGJEN

Ville protester fra Voldsløkka i Oslo hvor kommunen legger onde planer om å etablere en sigøynerleir midt i grøntområdet. Det synes vi ikke er rart ettersom all erfaring viser at sigøynerne ingenlunde vil rette seg etter vanlige regler for normal oppførsel i et sivilisert samfund. Men vi synes det både er rart og feigt når en av protestantene samtidig bedyrer at man ingenlunde har noe mot sigøynerne som sådanne, men at man bare ikke vil ha dem rundt Voldsløkken. Men prakkes de på andre, så er man selvsagt mot enhver «diskriminering». Såvidt vi forstår er det da sigøynerne som «diskriminerer» seg selv med sin opptreden.

Månadsbladet

FRIHUG-

Upolitisk og romsynt organ for sunn og nasjonal kultur, med artiklar om helse- og samfundsspørsmål, spanande fylgjetongar, dikt m.m. Fritt ordskifte om dei mest ulike emne: — Årspris kr. 40,-. Postgiro for bladpengar 80 821. Prøvenr. mot kr. 2,50 i frim.

Utgevar: Erling Seim, Kinn

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær.

Møtetid kl. 19.15

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementpriser:

Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 30,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 60 — pr. år, kr. 30,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450

Løssalg kr. 2,—

Utgever A/S FOLK OG LAND